

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



(B) Teol.
Sv.
Tidskr.

Förbundet.

Månadsskrift

för

Sveriges kristna Församlingar och Missionsföreningar.

Utgifwen

af

E. J. Ekman och A. Fernholm.

Sjette årgången.

Januari 1885.

—♦♦♦—
Bristnehamn
tryckt hos A. S. Weström
1885.



Swar på frågor,
framställda till red. af "Förbundet."

Käre broder! Åter hafwa wi fått börja ett nytt verkfamsbetsår, ett år, som luter inom sig så mycket, som för oss nu är okändt. Guru dyrbart är det icke därför wid tanken på de kommande dagarne att meta, att wi icke äro lemnade ensamme, utan att Herren är oss nära, han som är både mäktig och villig att upplysa, hjälpa och bära. Må wi, käre broder, under detta nya år sätta vårt hopp allena till Herren, som lofwat att icke lemna oss faderlöse. Han skall för sitt eget namns skull leda oss på rätta vägen. Han skall upplysa, hugswala och trösta. Därför kunna wi vara wid godt mod och icke frukta oss, om än hafwet swallar aldrig så mycket. Herren är dock en fast klippa, på hwilken wi kunna tryggas hvilas.

Du undrar, hwad Herren kan mena med det, som han säger i Joh. 3: 13: "Och ingen har farit upp i himmelen utom den som for ned från himmelen, menniskones son som är i himmelen." Låt oss se något på sammanhanget! Herren hade, såsom wi finna af det föregående, talat med Nikodemus om wigen af att blifwa född på nytt för att kunna ingå i Guds rike. Hwad Herren härom talade, syntes för honom vara helt och hållet obegripligt. Herren sade därför i v. 12: Tron I icke, när jag har talat till eder om jordiska ting, d. w. s. om sådana saker, som ske på jorden och hwilka kunna förnimmas och erfaras af hwar och en af eder såsom t. ex. nya födelsen, huru skolen I då tro, om jag talar till eder om himmelska ting, d. w. s. om sådant som finnes i himmelen? Och likwäl är jag den ende, som kan meddela eder säkra underrättelser om de himmelska ting, så att I borden kunna fullt och fast lita derpå. Ty det är ingen, som har farit upp i himmelen, nämligen för att taga reda på hwad som der är. Derom har endast jag kunskap, menar Herren, jag som kommit ned från himmelen. Men hwarsför just han och ingen annan har en så fullständig kunskap om de himmelska ting, derom upplyser han oss genom de tillagda orden: "Menniskofonen, som är i himmelen." Med dessa ord wille Herren erinra om, att han, till skilnad från andre människosöner, från ewighet varit hos Fadren och således wiste, hwad som der förfiggic, samt att han äfwen, sedan han nedstigit till jorden, fortfarande stod i den allra innerligaste gemenskap med Fadren och lesde sålunda i himmelen, ehuru han wandrade en tid här nere på jorden. Just detta förhållande borde komma Nikodemus och de öfrige att befinna, att hwad Herren talade war en ewig sanning, som med allwar borde af dem beattas.

Du förstår således, att den af dig anförda wersen innehåller en mycket dyrbär sanning. Den bör mana oss att mera noggrant än förut atgifwa på Jesu ord och fullt lita på dem, ty han har varit när Fadren och är utgången från honom. Guru godt är det icke att hafwa någonting så wist att tryggas sig till! I sanning wi borde mera än hittills suga lif och salighet från honom, som är den personliga sanningen och som talar sanning.

Du frågar, om det kan vara rätt att brandförsäkra sin egendom och att lifförsäkra sig. Då Herren i sitt ord talar om, att wi äro attade såsom hans ögonstenar, att icke ett hår på vårt hufwud skall förgås (Luf. 21: 18), hwarförutan apostelen Paulus säger, att allt skall tjena oss till det bästa (Rom. 8: 28). Ja, broder, du wet, att meningarna äro olika om dessa saker. Enligt din önskan wille jag nu säga dig, huru jag ser detta. För sakens utredande torde wi dock först böra göra oss reda för, hwad man egentligen aser, då man brandförsäkrar sin egendom eller lifförsäkrar sig sjelf. Kanste mängden är så försträckt här för, emedan han icke gjort denna sak riktigt klar för sig. Låt oss därför nu tänka derpå!

Då någon brandförsäkrar sin egendom, så gör han ju icke detta därför, att han tror sig dermed kunna hindra en eldsolycka att utbryta, utan han ingår i ett brandstodsbolag, emedan han wet, att man der förbundet sig att hjälpa hwarandra, om en sådan olycka inträffar. Den enkla frågan blir således den: Är det i allmänhet rätt, att personer förbinda sig att hjälpa hwarandra, då de komma i nöd? Och vidare: Är det i allmänhet rätt att widtaga några åtgärder för att bewara hwad man har? Är det t. ex. rätt, att den ena troende menniskan hjälper den andra, då hon råtar i fattigdom och betryd? Ja, wisserligen, säger du. Men då frågar jag åter: Kan en sådan hjälp vara af nöden, då Herren säger, att wi äro attade såsom Guds ögonstenar, och då ju icke ett hår skall falla från våra hufwuden utan Herrens wijsa?

En ny nådetid.

Herren fördröjer icke sitt löfte, såsom somlige mena, att det är ett fördröjande, utan han är långmodig för eder skull och vill icke, att någre skola förgås, utan att alla skola vända sig till bättring (2 Pet. 3: 9).

Ofta höras från människors läppar de orden: Jag har ej tid. Och det är i sanning mycket, hwartill wi aldrig borde anse oss hafwa tid. Gud har gifwit oss tiden, och ännu gifwer han oss mer tid. Men han har aldrig gifwit, och han gifwer ej heller någonsin den dyrbara gåfwan, tiden, i den affigten, att wi skola använda den till synd och säfänglighet. Han gifwer oss tiden, på det wi derunder i första rummet måtte söka hans rike och hans rättfärdighet och således blifwa redo för den salighet, som han i en kommande ewighet will gifwa oss.

Må wi därför komma ihåg, då ett nytt år för oss ingått, att hwarje dag, som ånyo skänkes oss, är en **nådedag!** Wi hafwa ej tid att lesa för werlden längre. Men wi hafwa ännu tid att börja helt lesa för Gud.

Jesus har lofwat återkomma till vår jord. Allt bebådar nu, att hans tillkommelse är nära. Många bespotta dock ordet om hans tillkommelse. Dermed kunna de icke omintetgöra den sanning, utan bekräfta blott hans ords sanning. Ty han har sagt, att sådana bespottare skulle komma i den yttersta tiden. Deras uppträdande är således ett bland de många tecknen, som wisa den andligen wakne, att Herren är nära.

Stora wädelser hafwa uppstått i den senare tiden och pågå delwis ännu. Men många af dem, som gått ut att möta brudgummen, lesa dock ett ljunt och kraftlöst lif. Det märkes hos dem föga af Guds Ande och föga af den innerliga brödrakärlek, som Herren will se hos sitt folk. De lesa uppenbarligen alltför mycket för werlden. De söndra sig i partier och låta ett köttsligt sinne hafwa öfverhand. Men äfwen detta har Herren sagt oss förut. Han har sagt, att många jungfrur skulle gå ut att möta brudgummen, men att en stor del af dem skulle sakna olja i sina lampor. Han har sagt, att kärleken skulle kallna hos många. När wi se sådant, så weta wi af hans ord, att wi huunit till den yttersta tiden af den närwarande nådeshushållningen, och att han, som skall komma, snart är här.

Ännu har den största delen af jordens befolkning icke hört ewange-

lium. Men när de troende mer allmänt wakna öfver sina missionspligter, så att icke blott en och annan kristen, utan flertalet bland Guds folk börjar så intressera sig för missionen, att man icke längre åtnöjes med att gifwa endast någon skärf af sitt öfverflöd, utan ställer sig sjelf och allt hwad man har till Herrens förfogande och således är redo att werkligen uppoffra något för hans riktsal — då skola alla folk inom en ganfka kort tid kunna få höra evangelium. Och när detta skett, skall enligt Herrens ord änden komma.

Denna tid är en väntningstid. De sant troende äro på mångfaldigt sätt i trångmål på jorden, och deras wäntan wänder sig allt innerligare mot den dag, då Jesus skall uppenbaras i härlighet. Jesus wäntar och ännu. Han dröjer med sin tillkommelse, på det flere defförinnan må frälsas. Han är långmodig för vår skull. Han will, att hans förfossade lärjungar skola wakna upp, medan tid är, att de må vara redo att mottaga honom, när han kommer. Han will, att de sant troende skola skynda att göra hans namn känt nära och fjärran, på det så många som möjligt må låta sig frälsas från syndens tråldom. Han will, att alle skola komma till sinnesändring.

Må wi således alle befinna, att den nya tid wi få, är en **frälsningstid!** Wi hafwa denna tid till att sjelfwe frälsas, helt frälsas, och till att sedan såsom Herrens medarbetare använda för andres frälsning. O, att detta med hela sin ewighetswigt framstode klart för oss alle under hwarje ny dag, som gifwes oss! Detta är vår bön, vår nyårsönskan, och detta är Herrens wilja wid ingången af detta nya år.

A. F—Im.

Än är det nådetid.

(Mel.: n:o 280 i Fridsbasunen).

Än är det nådetid,
Herren är alla blid,
Bjuder en hwar sin frid,
Bris ske hans namn!
Syndare, skynda, kom,
Herren är god och from,
Wänd nu till honom om,
Kom i hans famn!

Spill ej din nådedag!
Kom och för intet tag
Allt hwad Guds wälbehag
Bjuder dig fritt!
Skynda från werlden ut!
Helt dig till Jesus slut!
Hela hans kärlek njut;
Allt är ju ditt!

Du, som är född på nytt,
Säg, har du werlden flytt,
Har du Guds Ande lydt,
Lefwat för Gud?
Om du ej helt det gjort,
Fäst du hans maning sport,
Stynda, o kom nu fort!
Hör nu hans bud!

Stynda, o Jesu brud,
Kläd dig i bröllopskrud,
Waka, snart kommer bud:
Jesuz är här!
Frälst från all jordens strid,
Njuter du himmelsk frid,
Lofwar till ewig tid
Lammet och Gud.

N. J—lm.

Något om bibliskt församlingslif.

I.

Då wi flere gånger blifwit uppmanade att hålla föredrag om ett bibliskt församlingslif, och wi desutom blifwit ombedde att i bokform utgifwa något rörande detta wigtiga ämne, som särskildt i våra dagar upptager så månges tankar och som ju och är wärdt vårt allwarliga begrundande, så hafwa wi tänkt, att wi utan twiswel bäst gå dessa önsknigar till mötes genom att i tidningen Förbundet, som ju närmast är assebb för dylika saker, framlägga hwad wi hafwa funnit i Guds ord beträffande ett sådant församlingslif. Wi ämna således, om Gud will, uuder årets lopp meddela smärre uppsatser rörande nu omhandlade ämne. Må Gud wälsigna oss med sin Ande, som är en sanningens Ande!

Då wi hafwa sagt oss wilja afhandla ett **bibliskt** församlingslif, så hafwa wi dermed angifwit arten och karaktären af det församlingslif, som skall blifwa föremålet för dessa uppsatser. Wi wilja nämligen söka för våra läsare göra klart det församlingslif, hwartill wi hafwa grundritningen — för att ej säga något mera — i vårt nya testamente. För hwar och en, som är angelägen att inrätta sig efter Guds i ordet uppenbarade wilja, är det af högsta wigt att få weta, huru församlingslifwet gestaltade sig i den apostoliska tiden efter Andens utgjutande på den första pingstbagen. Och om wi än icke hafwa eller ens kunna begära att i apostlagerningarna och i de apostoliska brefwen få en beskriwning på ett församlingslifs yttringar i alla möjliga hänseenden, utan wi tro, att Guds Ande inom en kristen församling i alla tider skall lära des medlemmar, huru de i hwarje fall hafwa att förhålla sig, så hafwa wi dock i vår bibel de ofwikkliga **grunddrag**, hwarefter ett sundt kristligt församlingslif måste gestalta sig. Ty det finnes grundfanningar, som icke kunna öfwer-

trädas, utan att sjelfwa saken på det betänkligaste rubbas och lider skada.

Huru det går, när man uppgifwer de bibliska grundsanningarna för ett fundt församlingslif och försöker att på sidan om dessa tillstapa något, som man kallar "Kristi kyrka och församling", det kunna vi lära af statskyrkowäsendet i alla tider. Ty statskyrkorna äro en sådan wrångbild af det bibliska församlingswäsendet, att man just bör beskåda dem, om man will lära känna, huru ett bibliskt församlingslif **icke** skall se ut. Men att det har kommit derhän med statskyrkorna, det har sin grund deri, att de öfvergiftit sjelfwa grundsanningarna, hwarpå en Guds församling måste hvilat. Man må derfor, huru mycket man will, förswara statskyrkoförsamlingarna, ett är dock wist, att de icke äro några bibliska eller kristna församlingar. De utgöra en samling af personer af den mest olikartade beståelsen; då deremot en församling, som skall göra skäl för benämningen en **kristen** församling, måste bestå af menniskor, som lewa i tron på Kristus. Derfor så snart en kristen församling blifwer warse, att någon af dess medlemmar icke längre lewre i Guds Söns tro, så gör hon sig af med en sådan medlem på det sätt, som Skriften lärer. Statskyrkorna deremot inrymma inom sig hela werlden och **kunna** icke frigöra sig från de ogudaktige, ty då skulle de i och med desamma upphöra att wara statskyrkor. Derfor består största antalet af deras medlemmar af ogudaktiga menniskor; och en mycket liten minoritet af werkligt troende finnes derinom. Dessa hafwa fått tillfägelse att gå ut från detta Babel (Uppb. 18: 4), emedan det står under Guds dom, såsom warande en plantering, som den himmelske Fadren icke har planterat och som derfor förr eller senare skall uppryckas med rötterna.

Vi weta utan twiswel, att denna wrångbild af en bibliskt församling egentligen daterar sin upprinnelse från Konstantin den store, som år 323 efter Kristus upptog kristendomen såsom den romerska statens religion och beredde de troende ett yttre skydd efter den föregående tidens många lidanden. Men just detta skydd från werldens sida war ett det kraftigaste medel att neddraga Guds församling från sin ställning såsom en Kristi brud till att blifwa motsatsen dertill eller en skola. Församlingen i stort har blifwit ett Babylon. Dock har derinom alltid funnits en liten återstod af den äkta kristna församlingen, hwilken hållit Guds bud och haft Jesu witnessbörd (Uppb. 12: 17), ehuru den varit förföljd och undertryckt. Den har lidit, kämpat och bedit samt hållits uppe äfwen under de mörkaste tider genom kraften från sitt osynliga hufwud, Jesus Kristus. Men ju längre det lider mot den närwarande tidsålderns slut, desto högljuddare höres i de troendes inre ropet, som manar dem gå ut från Babel och göra sig frie från all gemenkap med werldsandligheten,

på det de må vara redo att skynda sin brudgum till mötes, då anskriet höres: Se, brudgummen kommer!

Detta rop har sårskildt ljudit in i de troendes hjertan i vårt land, och ett frigörelsearbete har begynt, som icke kan mätas med någon menlig måttstock. Vi stå utan twifvel wid ett betydelsefullt skede i vårt lands kyrkliga historia. De troende börja att längta efter ett bibliskt församlingslif; och ju mer de få smak derpå, desto mer önska de att helt kunna inrätta sig efter det bibliska mönstret. Men emedan de varit uppfostrade i werldskyrkligheten, så hafva de mycket swårt att komma till ett rätt förstånd om ett bibliskt församlingslif. Deputom söker vår affwurne fiende, djefwulen, att på allt sätt omintetgöra arbetet i en sådan riktning. Må wi därför arbeta för denna sak under mycken bön och mycket tålmod, så skola wi segra. Kanske dock yttre nöd först skall lära oss att rätteligen börja att öfwa ett bibliskt församlingslif. Herren wet det. Emellertid wilja wi till de troendes tjänst i följande nummer påpeka, hwad Skriften härom talar.

E. J. E.

Mod eller feghet.

När det gäller att bekänna och öfvergifwa sin synd, då pröfwäs det hwilken som werkligen har mod. Ty då behöfwes det att i sanning vara en modig menniska, om man wäl skall bestå profwet. Mången, som är en hjelte på stridsfältet, kommer dertid till korta och ådagalägger den ömfligaste feghet. Mången, som uträttar stora ting i werlden och wågar hwad tusen andre aldrig hafwa wågat, kan dock icke bekänna sin synd och hängifwa sig åt Gud. Han wet, att han borde göra det; men han har ej mod att bryta med werlden. O, hwilken usel och feg warelse är ej menniskan, när det gäller att göra det, som är det enklaste och nödwändigaste af allt!

Och när det för en kristen gäller att i werk och gerning bekänna Herren och följa honom efter, kosta hwad det will, då fordras mod. Den, som består det profwet, är i sanning en hjelte. Krigarens, statsmannens, upptäcktsresandens m. fl:s mod förblefnar i jämförelse med en sann kristen bekännares mod. Men detta kristliga hjeltmod är en fällsynt klenod. Mången dagtingar mer eller mindre med werlden, ty han har ej mod att helt vara en kristen, kosta hwad det will.

Allt misfännas och illa beryktas, då man sökt göra det bästa, och ändock icke på ett okristligt sätt försvara sig eller förifra sig eller blifwa

nedslagen, det är att hafwa mod. Att hålla ut och bewisa godt för ondt och af hjertat älska, der man röner hat och otad, det är att hafwa mod. Att tro på Herren och wänta hjelp af honom, när allt synes mörkna och alle wända sig bort, det är att hafwa mod. Att icke blott begynna i tron, utan äfwen hålla ut och allt mer låta sig uppfostras till likhet med Kristus, ända till des han kommer, det är i sanning att bewisa hjeltemod.

Har du mod att wara och förblifwa en kristen?

A. F—lm.

David Livingstones profetia.

Livingstone, som offrade sitt lif under sina upptäcktsresor i Afrikas ditintills okände inre, brann af nit för missionsfaken, och det war förnämligast i missionens intresse han arbetade på att göra de swartes werldsdel tillgänglig för europeer. Han plögade säga, att den dag skulle komma, då de rike, som lärt känna frälsaren, skulle anse det för en större heder och ett ädlare nöje att underhålla missionsstationer i hednaländerna, än att förslösa sina tillgångar på hästar och hundar samt andra öfwerflödiga ting. När skall denna hans profetia gå i fullbordan? Werldens evangelisering på 20 år är en sak, lika utförbar, som tunnlarne under alperne eller kanalerne genom näsen wid Suez och Panama, om blott de troende börja lika allwarligt intressera sig för Herrens rikssak, som werldens affärsmän intressera sig för att få lättade kommunikationer. För snöd winnings skull rusta sig redan skaror af oomwände handlande att öfwerwämna de knapt öppnade kongoländerna med bränwin och skjutwäpen; skola icke wi, som äro delaktige af Guds nåd, intressera oss så mycket för själars winnande åt Herren, att wi förekomma dem med spridandet af lifwets ord i dessa härliga länder? Broder, syster, säg, huru tänker du i ditt handlingsfätt, beswara denna fråga? Derom kommer den] närmafte tiden att bära witne, och derom införes en redogörelse i Guds bok.

A. F—lm.

En allwarlig fråga.

Hopu, en yngling från Sandwichsöarne, gjorde för någon tid sedan ett besök i Förenta Staterna. En aften war ynglingen i ett säll-

skap tillsammans med en oomvänd domare. Nu är att märka, att Sandwichsöarne för ej längesedan woro liksom de öfrige söderhafssöarne öfvertäckte af hedendomens nattswarta mörker. Det är först på sista tiden evangelium blifwit predikadt derstädes, och många hafwa med glädje mottagit nådens goda budskap. Dessa hafwa naturligtwis icke på en gång kunnat lära sig att i alla asseenden iakttaga det skid, som är wanligt bland hyffade folk. Hopu, ehuru nu mera en sant troende, ödmjuk kristen, förrådde således snart, att han i tal och sätt icke kunde mäta sig med en finpolerad amerikan. Domaren kom därför på det infallet att söka göra honom förlägen. Hopu fördrog länge med tålmod det elaka skämt, hwarför han blef utfatt; men slutligen sade han: "Jag är en stadars hedniss yngling, och det är icke underligt, att min dåliga engelska blir föremål för ert gyckel. Men snart skola wi mötas i ett större sällskap än detta. Wi skola alla vara med der. Endast en fråga skall då ställas till hwar och en af oss, nämligen denna: Ålstar du Herren Jesus Kristus? Då, min herre, tror jag, att jag kan svara ja. **Gwad skall ni då svara, min herre?**" Dessa ord yttrades ödmjukt, men med ett genomträngande allvar. Alle blefwo på en gång tyfste, och intet samtal kunde sedan komma i gång. Efter en stund sade domaren, att eftersom det war tämligen långt lidet på aftenen, torde det vara bäst att bryta upp, sedan man först slutat med bön. Han föreslog, att Hopu skulle bedja högt. Så skedde, och Hopu utgjöt sitt hjerta i en så brinnande bön, att domaren till slut icke längre kunde återhålla sina känslor. Tårarne strömmade från hans ögon, och han snyftade, så att det hördes i hela rummet. Snart war bland alle de närwarande intet öga tort, och när de hade åtskilds, förföljdes domaren alltjämt af den frågan: "Gwad skall ni då svara, min herre?" Hon lemnade honom hwarken natt eller dag någon ro, förrän äfwen han kommit till Jesus, syndares frälsare, och hos honom funnit ro till sin själ.

O att Sandwichsynglingens fråga finge bana sig wäg till flere fridlösa hjertan och bringa dem till Jesus, som har kommit för att uppsöka och frälssa det, som förtappadt är!

Bibelskolan.

Kort utredning af de föreslagna ämnena.

I:sta Lektionen. Inledning: bibeln, dess ålder, olika böcker, författare, språk, öfversättningar och äldsta handskrifter.

Bibeln betyder **boken**, nämligen boken framför alla andra böcker. Bibeln kallas äfven **Guds ord** eller **den heliga Skrift**, emedan den innehåll, ehuru upptecknad af menniskor, är ingifwet af Gud och handlar hufvudsakligen om heliga ting. Bibeln är den enda bok i werlden, som meddelar oss en för vårt behof **fullständig** och **fullkomligt riktig** samt för hvarje enskildt, efter den gudomliga sanningen förtrände sinne tillräckligt **enkel** och **lättsattlig** underrättelse om Gud, om den han sändt, Jesus Kristus, samt om allt, som hör till vår frälsning genom Jesus.

Bibeln innehåller 66 färskilda skrifter, hvilka indelas i två större afdelningar, nämligen de skrifter, som höra till det gamla, och de som höra till det nya förbundet. Vi pläga i förhet kalla dem **Gamla testamentet** och **Nya testamentet**. Gamla testamentets skrifter äro till antalet 39 och äro alla skrifna före Kristi födelse. De äldsta, nämligen Moses 5 böcker, äro författade omkring 1000 år före Kristus, och den sista, Malakis profetia, blef skrifwen omkring 400 år före Kristus. Dessa skrifter äro skrifna på ebreiska, det språk, som talades af israeliterna, hvilka äfven kallades ebreer.

Hvilka gamla testamentets böcker äro, ser man af den förteckning, som finnes i hvarje helbibel näst efter titelbladet.

Nya testamentets skrifter äro 27 och blefwo skrifna under sista delen af första århundradet efter Kristus. De samlades sedan och lades till Gamla testamentets heliga skrifter. Nya testamentet är skrifwet på grekiska språket, som wid tiden för dess författande talades eller åtminstone kunde förstås i största delen af de länder, som då woro kända.

De män, som Gud utvalt att nedskrifwa de heliga skrifterna, hafwa icke allenast lefwat på widt stilda tider, utan äfwen för öfrigt under de mest olika förhållanden. Somliga hafwa varit lärde män, såsom Mose och Paulus (Apg. 7: 22; kap. 22: 3), somliga domare eller konungar, såsom Samuel, David och Salomo, somliga åter herdar eller fiskare, såsom Amos, Petrus, Johannes. Men det oaktadt öfwerensstämma de heliga skrifterna på det nogaste med hvarandra, och samma plan genomgår dem alla samt utwedlas allt mer och mer. I detta uppenbarar det sig, att Gud har ingifwit de helige författarne, hwad de skulle skrifwa och ledt dem wid skrifwandet.

När bibelns böcker blefwo skrifna, war konsten att trycka böcker ännu icke känd. Dessa skrifter blefwo därför liksom andra böcker på den tiden affrisna och på det sättet spridda. En mängd gamla handskrifter, innehållande bibeltexten, antingen i sin helhet, eller större och mindre delar deraf, äro samlade från olika delar af jorden. De ursprungliga skrifterna, som Mose, David, Johannes, Paulus och de öfrige helige författarne skrifwit eller låtit skrifwa, äro nu icke qwar. I affrifterna händer det understundom att någon misshandling skett. Man får då reda på den rätta texten genom att jämföra flere affrifter, sunnerligast de äldsta. Stundom har man lyckats utforska, både när ett fel först inkommit, och anledning till det samma. De olikheter i texten, som uppkommit genom sådana felfskrifning, kallas olika läsarter och äro till största delen så obetydliga, att de allsintet inverka på meningen. Endast några få af läsarterna äro af någon större betydelse, men dels har man i sådana fall ofta lyckats finna den ursprungliga lydelsen, dels har man samma ämne tydligt framställt på något annat ställe i bibeln, der felfskrifning icke egt rum.

Emedan bibelns böcker blifwit skrifna på ebreiska och grekiska språken, så äro de affrifter af den ursprungliga bibeltexten, hvilka wi hafwa qwar från forntiden, äfwen skrifna på dessa språk. Men de fleste swenskar hafwa aldrig lärt sig ebreiska och grekiska. Om man nu spridde endast sådana biblar, som woro tryckta efter dessa handskrifter, så skulle ej mången kunna läsa dem. Därför har man först måst öfversätta bibeln på vårt språk och sedan låtit folket köpa och läsa den i tryck utgifna öfversättningen, som hvar och en förstår. Slutligen har man börjat arbeta på att förbättra öfversättningen, så att den skulle noggrannare återgifwa på vårt språk, det som i den ursprungliga texten är skrifwet på de så kallade "grundspråken", nämligen ebreiska och grekiska. Så hafwa nya bibelöfversättningar utkommit, som icke äro någon ny bibel, utan endast, såsom ny är sagdt, noggrannare öfversättning till vårt språk af det innehåll, som finnes i bibeln.

Minnespräkt: 2 Tim. 3: 16, 17. 2 Pet. 1: 21. Ordspr. 30: 5, 6. Luk. 11: 28.

2:dra Lektionen. Skapelsen och de första människorna. 1 Mos. 1; kap. 2: 1-7, 18-25. (Joh. 1: 1-5).

Skapa är att frambringa af intet. Gud är alltings skapare. Det han har skapat, kallas himmel och jord. Skapelsen skedde i begynnelsen, det är, när allt blef till. För och kan tiden för skapelsen icke närmare uttryckas. Således kunna vi icke säga, huru länge det är, sedan denna skapelse egde rum.

I begynnelsen, när allt skapades, fanns redan Ordet, Guds Son, som är den osynlige Gudens afbild, all skapelses förstfödde (Kol. 1: 15). Och detta Ordet var hos Gud och var Gud. När Gud skapade, var det genom Ordet han utförde skapelsen. Allt är således af Gud genom Sonen. Joh. 1: 1-5.

När himmel och jord woro skapade, befann sig jorden ännu i ett oordnadtt skick. Hon var öde och tom och mörker var lågradt öfver djupet. Men Guds lifgifwande Ande swäfwade öfver wattnet, lifsom jageln rusfvar på äggen, för att i den döda, oformade massan framkalla lif och ordning.

Lifsom Gud i begynnelsen skapade allt, så war det äfwen han, som sedan efter hand danade det skapade till den werld, full af lif och skönhet, som sedan framstod. Detta skedde under de sex dagarne, som vi pläga kalla skapelsedagar. Dessa dagar woro icke lika våra dagar, ty sådana dagar som våra funnos icke, förrän på den sjerde skapelsedagen. Huru långa dessa Guds dagar woro och huru de för öfrigt woro bestaffade, det kunna vi icke weta och behöfwa det icke heller, utom att de woro olika våra.

Gud sade, och det blef. Guds ord war uttrycket af hans wilja. Den egenkapen hos Gud, att hwad han will, det sker, kallas hans allmakt. Denna Guds egenkap ådagalägges för och mycket klart i skapelsen.

Det första, som Gud framkallade i den skapade werlden, war ljuset, som är det finaste af de skapade, liflösa tingen och behöfligt för allt det, som sedan skulle framstå på jorden. Och så blef det afton och morgon en första dag. På grundspråket står det icke den första, den andra, den tredje dagen o. s. w., utan en första dag, en andra dag, en tredje dag och så vidare om alla skapelsedagarne.

Fästet, som Gud gjorde på den andra dagen, betydde egentligen en utsträckning eller rymd och syftar på den rymd, inom hvilken lusten utsträcker sig öfver jorden, således luftnmden. Lusten uppbär en del watten i form af dimma eller moln och stljer det således från wattenmassorna på jorden. I början öfvertäckte wattenmassorna hela jorden. På den tredje dagen lät Gud wattnet samlas i haf, sjöar, källor, floder och bäckar, och torr mark framträdde, ur hvilken Gud framkallade en mångfald af lefwande växter.

På hwad sätt ljuset i början enligt Guds allmaktensord framträdde, weta vi icke. Först på den sjerde skapelsedagen fingo solen och de öfrige himlakropparne den tjensten att sprida ljus på jorden, och tidsindelningen, sådan vi nu hafwa den, började.

Skapelsen fortgick från det lägre till det högre. Under den femte och sjette skapelsedagen skapades djuren, och under den sjette dagen slutligen äfwen människan. Innan Gud skapade henne, gif han till råds med sig sjelf om huru hon skulle skapas. Detta ådagaläger Guds omsorg derom, att göra henne så fullkomlig som möjligt. Den första människan danades äfwen af jorden i likhet med den öfriga skapelsen här på vår jord. Men Gud inbläste i henne af sitt eget wäsende en lifwets ande. Således är hon icke blott af jordiskt, utan äfwen af himmelskt ursprung. Hon är af Guds slägt. Hon borde därför icke låta sig beherskas af det förgångliga, utan enligt Guds förordning råda öfver jorden. Allt qwinnan togs af mannen uttrycker, huru man och hustru böra wara ett och såsom matar stå wid hwarandras sida.

Allt som Gud hade skapat war ganska godt. Allt war på det wisaste sätt danadt. Deruti wisade sig, att skaparen war den fullkomligt gode och den fullkomligt wise.

På den sjunde dagen hvilade Gud från sitt skapareverk, och därför wälsignade han och helgade denna dag. Detta betyder, att Gud affilde den sjunde dagen till heligt bruk, så att menniskan på den dagen skulle ofördt få umgås med sin skapare och derigenom njuta wälsignelse. Ty sabbaten är gjord för menniskans full, säger Jesus. I denna anordning wijar det sig åter, huru Gud är kärlek.

Minnesprat: Ef. 40: 26—31 wijar, huru Gud i sin allmakt och wisheit **uppehåller** allt, som han har skapat. Derför behöfwer den menniska, som i tron ödmjutt väntar efter hans hjälp, aldrig misströsta. Gud wårdar sig ju om henne med den innerligaste faderskärlek. — Apg. 17: 24—28 wijar Guds storhet och menniskans fullkomliga beroende af honom, och att det hör henne till att lära känna Gud, så att hon må wara salig i detta sitt beroende af honom.

3:dje Lektion. Lustgården; synden och dess följder; löftet om frälsning. 1 Mos. 2: 8—17; kap. 3 (Zoh. 8: 44. Jak. 1: 13—15. Upp. 12: 9; 20: 2).

Eden betyder lustighet. Så kallas den härliga trakt på jorden, i hwilken Gud hade beredt den lustgård, som skulle wara de första menniskornas wilstseort. Bland de många sköna och nyttiga träd i lustgården fanns ett, som kallades lifwets träd, emedan ätandet af dess frukter aflägsnade sjudom och död. Ett annat kallades konstapens träd på godt och ondt.

Den flod, som genomflöt Eden, delade sig i fyra floder. Det är icke fullt säkert, hwilka af de nuwarande floderna motswara Pison och Gihon, liksom det också är omiskt, hwilka länder betecknas med namnen Davila* och Kus. Deremot är Hiddel den nuwarande Tigris, och Efat är Eufrat, båda flytande genom Mesopotamien ned i Persiska wiken. Så wäl landet som floderna måste dock säkerligen hafwa undergått stora förändringar, i synnerhet genom den stora floden, som wi wanligen kalla syndafloden.

Menniskan skulle bruka och bewara lustgården. Således skulle hon arbeta. Att gå i ykkelös, då man kan arbeta, är att handla mot Guds anordning och är således syndigt, onaturligt och förderfligt.

Gud förbjöd menniskan att äta af konstapens träd på godt och ondt. Där skulle nu hennes lydnad pröwas. Genom att af fri kärlek lyda Gud skulle hon lewa ett saligt lif. Genom att bryta mot Guds wisja, som blifwit henne meddelad, skulle hon deremot komma att ersara hwad jämmer och sorg det medför att öfvergifwa Herren. Att blifwa skild från Gud kallas i Skriften död. Derför heter det, att menniskan skulle dö på samma dag hon åt af konstapens träd på godt och ondt.

Ormen, som frestade menniskan, war djefwulen. Ty Guds ord säger, att den gamle ormen (den förförare, som af gammalt, nämligen från syndafallets dag, är känd under namnet ormen) är djefwulen och satan (Upp. 20: 2; jämf. 1. 12: 9). Och emedan han genom att förleda menniskan till synd störtade henne i döden, kallas han af Jesus en mandräpare (= mördare) från begynnelsen, nämligen från menniskoslägtets första dagar (Zoh. 8: 44). Om djefwulen wid detta tillfälle förskapade sig till en orm, eller om han ingick i en naturlig orm, weta wi icke och behöfwa icke förnöta war tid med några gagnlösa gissningar om den saken.

Ormens fråga: Stulle wäl Gud hafwa sagt etc., hade till ändamål att fångla qwinnans uppmärksamhet och hos henne bana väg för twiswel på Guds ord. Hans fortsatta tal (vv. 4, 5) affåg att i hennes hjerta öppet misstroende till Gud och hos henne wänta begärelse efter det, som Gud förbjudit. Djefwulen stälde sig, såsom hade han warit menniskans wän, som unnade henne det högsta goda, att blifwa såsom Gud, det Gud icke unnade henne. På liknande sätt frestar djefwulen än i dag de troende. Qwinnan skydde ej frestaren, utan lydnade till hans ord. Derför bles det honom lätt, att få misstro angående Guds godhet och begär efter det förbudna att slå rötter i hennes hjerta. Hon började tycka, att det förbudna såg så lockande ut, och ormens förespeglingar tjustade henne. Sedan rusade hon snart af sig sjelf ned i den syndens afgrund, dit ormen

*) När wi i ett namn sätta ett tecken wid en stamwelse ofwantill till höger, liknande ett komma ('), så utmärker det, att tonwigten wid uttalet ligger på den stamwelsen.

icke med all sin makt kunnat tvinga henne att gå. O, det gäller alltid, att man från början wänder sig bort från frestelsen. Annars får den snart bifall af wiljan (= begärelsen aflar) och deraf födes synden (Zaf. 1: 13-15).

När qwinnan syndat, förledde hon mannen att synda. Och han lät sig på samma sätt förledas. Den som är i synden liknar en pessi mittad, som förderfwar dem, med hwilka han kommer i beröring, således allra först sina näraste och käraste.

Nu öppnades de fallnes ögon. Men de sågo intet af det härliga de enligt ormens förespelningar wäntat. Blygsel och qwal följde synden i spåren. Och mißtron till Gud gjorde, att de nu allra mest fruktade för honom och därför sökte undfly honom. Och dock war han den ende, som både wille och kunde frälja dem.

Ty Gud war icke förändrad. Han älskade såsom förut. Men hans kärlek trädde nu i dagen kraftigare än förr. Han, mot hwilken de brutit och som war föremålet för deras mißtro, uppsökte sjelf de fallne.

Men emedan människorna icke wille bekänna sin synd, förekom kärlekens kallande röst dem fruktanswärd. De sökte undflykter. Adam sade icke: Jag har syndat; utan han sade blott: Jag är naken. Syndens följer beswärade honom, men sjelfwa synden hade icke ännu blifwit honom en odräglig börda. Han sköt skulden på qwinnan och qwinnan på ormen. O, huru sen är icke människan att bekänna sin egen skuld!

Från ormen hade dock det onda utgått. Deras träffades han af Guds förbannelse. Men dermed förbands löftet om frälsning för människan. Det ondas makt skulle krossas genom en i menflligheten framträdande förlosjare. Att denne förlosjare skulle gifwa sig sjelf i döden för att winna seger, antyddes genom orden till ormen: Du skall stinga honom i hans häl.

Ofwer människorna uttalade Gud icke någon förbannelse, men för deras syns skull drabbades marken af förbannelse, och Gud lät dem weta, hwad de skulle få lida genom följderna af sin synd. Lifwet skulle warda fullt af wedermöda, till dess de åter skulle warda jord. Ty nu stängdes för dem tillgången till lifwets träd. I allt detta genomlyser dock Guds faderliga affigt att föra människorna till sinnesändring, på det de åter måtte lära känna och finna honom, som will frälja det förtappade.

Minnespråk: 1 Joh. 3: 8. Rom. 6: 23.

A. S—Im.

Strödda underrättelser.

Efterföljanswärdt exempel. En förening af 15 unga damer har i Jönköping under förlibet år haft sammanträden hwarje wecka för att med sitt arbete kunna åstadkomma passande julgäfwor åt fattige. Frukten af deras arbete blef, att de till julen kunde förse 14 små flickor från topp till tå med nya kläder.

Huru många qwinnor bland de bättre lottade fins det icke, hwilka knappast weta, hwad de skola göra! Bristen på ädel och nyttig sysselsättning gör deras lif ofta mycket tomt och dystert. Om de började handla såsom de omnämnda unga Jönköpingsdamerna, skulle de kunna sprida sol-ljus i mängdet fattigt hem, och de skulle ändock för egen del hafwa den

största behållningen. Ty Herrens ord är alltid sant, och wi erinra oss ju alla, att han sagt: Det är saligare att gifwa än att taga.

För öfrigt kan den sanna människokärleken, der den finnes, ware sig hos fattig eller rik, städse finna utvägar att bispringa den hjälpbehöfwande. Må wi alla skynda att göra godt, hwarhelst wi kunna! Wi skola aldrig behöfwa ångra en sådan verksamhet.

* * *

För att fullständiga, hwad wi förut meddelat från Sandsjö socken i Jönköpings län, införa wi nu efter Dagens Nyheter för den 12 dec. följande underrättelser.

Sedan åtskillige husfäder i nämnda socken anmält för skolrådet, att de önskade inrätta en mindre folkskola och till lärare i den samma ämnade antaga en wiß namngifwen person, anstälde skolrådet pröfning enligt § 24 i gällande folkskolestadga. Pastor och skolråd ansågo ifrågavarande husfäder tillhöra "de syndfries sekt" och förklarade den lärare de kallat icke wara behörig till lärarebefattningen, enär han ansågs hysa från statskyrkans lära afvikande åsigter.

Husfäderna antogo likväl läraren, och skolan trädde i verksamhet. Skolrådet anhöll då, att kon:s befallningshafwande måtte widtaga åtgärder för skolans ofördröjlige upplöfande. Kon. befallningshafwande förklarade emellertid, att denna skolrådets anhållan icke kunde till någon befått åtgärd föranledda. Skolrådet anförde häröfwer besvär hos kongl. m:t. som den 15 november förklarade sig ej finna skäl att göra ändring i kon. befallningshafwandes resolution.

Man torde få lära sig äfwen i Sandsjö, att allmän lag står öfwer de presterliga önskningsarna, hwadan de senare måste mafa åt sig för lagen, ej twärt om.

Rättelse.

Insändaren af redogörelsen för Wäse missionsförening i decemberhäftet har efteråt låtit oss weta, att hans uppgift om, att alla medlemmarne öfvergifwit barndopet (se sid. 142), bör rättas sålunda: Barndop, **förrättadt af prest etc.**

Red.

Eller för att taga ett annat exempel: Är det rätt att sätta lås för våra hus, lås för våra lådor m. m., då ju Herren sagt, att icke ett hår skall falla från våra hufvuden? Kan ej Herren skydda vår egendom utan att vi skaffa oß lås? Du infer nu utan twifwel, att frågan egentligen icke inskränker sig endast dertill, huruvida det är rätt att brandförsäkra sin egendom, utan i allmänhet huruvida det är rätt att företaga några åtgärder för att skydda sin egendom.

För min del är jag öfvertygad om, att Herren will, att de kristne skola bruka sitt förstånd och begagna de goda medel, som gifwas, för att bewara den egendom, som Herren anförtrott i deras wård. Medan det, att sådana föreningar kommit till stånd för gemensam hjälpräkning, bör uppväcka oß till tacksamhet mot Gud, och jag tror, att en kristen med godt samwete kan begagna sig deraf. Deraf följer wisserligen icke, att man ej widare behöfwer lita på Gud och se sig om efter hans beskydd. Det wet ju hwar och en kristen, som låtit brandförsäkra sin egendom. Icke har hans behof af Herren blifwit mindre för den sakens skull. Ty han wet ju, att han, med användande af alla lofliga medel för sin egendoms bewarande, dock ytterst är beroende af Herren.

Men är det rätt från kristlig synpunkt att ingå i en förening för att hjälpa hwarandra wid eldsolyckor, så är det ock af samma skäl rätt att lifsförsäkra sig. Hwad är då wäl affigten med en sådan åtgärd? Naturligtwis icke att derigenom hindra dödens härjande makt; ty den bortbeswäres ej genom några lifsförsäkringar. Meningen med ingåendet i ett lifsförsäkringsbolag är naturligtwis den, att man derigenom ömsesidigt förbinder sig att öfwerlemnna åt quarelsiwande anhöriga en wäl summa penningar, som mängen gång torde vara gansta tärkommen, då det menliga stödet fallit undan. En lifsförsäkringsansfalt är egentligen en sparbössa, hwari en hufvader kan under helsans dagar göra insatser, som komma hans maka och barn till gods wid hans död. Wänne det kan vara okristligt att på sådant sätt hafwa omsorg om de sinas framtid? Tror du, att det är mera kristligt att med föraktande af dylika hjälpmedel lemna sin hustru och sina barn på bar backe? Du kanste swara mig: Det är wäl icke att lemna dem på bar backe, då jag lemna dem åt Gud. Nåwäi; men du förefaktar de medel, som Gud har anwijtat dig, under det att du menar dig förtrösta på Gud. Handlar du wäl på sådant sätt äfwen när det gäller andra saker? Lätom oß se! Herren har sagt till sina lärjungar: Sen uppå foglarna, sen uppå liljorna! Han föder foglarne och han kläder liljorna. Wänne du deraf drager den slutatsen, att du ej behöfwer tänka på de dinas kläder och föda? Wisserligen icke; ty om du det gjorde, så wore du argare än en hedning, säger Paulus. Icke kan det wäl vara orätt således att hafwa omtanke för de sina, antingen denna omtanke sträcker sig till morgondagen eller till några år framåt. De kristne slippa föria för de kommande dagarne. Men de äro icke frifallade ifrån att begagna sitt förstånd att med de goda hjälpmedel, som stå dem till buds, söka bereda en någorlunda god utkomst för sig och de sina. Detta är så långt ifrån okristligt, att det twärtom är en kristens skyldighet att göra hwad han kan, för att skydda sin familj från fattigdom och elände.

Om du t. ex. ser en kristen arbetare sträfwa och arbeta för att få en egen stuga att bo i, och der hans hustru och barn kunna wid hans död hafwa en tillflyktsort, icke tycker du wäl, att detta är orätt? Icke menar du wäl, att detta är okristligt handladt, efter som Herren sagt, att wi äro hans ägonstenar. Icke ligger wäl deri utfagdt, att wi ingenting skola tänka eller göra för de wäras framtid? Men om en annan arbetare finner det vara förmänligare att insätta desja penningar i en lifsförsäkringsansfalt, så är ju derom alls intet att säga. Det är ungefär samma sak, fastän den utföres på ett annat sätt. Påstår man, att det ena tillwägagäendet är orätt, så måste man ock säga det samma om det andra.

På samma sätt förhåller det sig, då det blir fråga om att ingå såsom en medlem af sjuk- och begravningskassor. Kan det vara rätt att deltaga i sådant, då ju Herren sagt, att icke ett hår skall falla från de kristnes hufvuden och att allt skall tjena de troende till det bästa? Är det då bästa att försöka wärja sig från nöden genom att under helsans dagar göra inbetalningar i en sjukkassa? Hwad skola wi wäl swara härpå? För min del säger jag: Det är rätt och godt, att en kristen är med i en sådan kassa, då en dylik finnes. De anförda bibelställen göra alls icke den saken om intet. Ty oß tillkommer att bruka wårt förstånd och

de medel, som Gud gifwit oss, anbefallande sedan saken i Herrens häns. Han må sedan gifwa oss taga såsom honom tädes.

Zag har nu sökt att framlägga min mening i dessa frågor. Må du nu själf inför Gud pröfwa och behålla det goda! Herren lede oss med sin Ande, att wi i alla styden måtte skida oss, såsom det höfwes dem, som äro upplyste af Herren. Må Herren först och sist så ja styrka våra hjertan, att wi, ju längre det lider, må med en allt barnsligare tro hwila allena wid honom, som ensam kan gifwa den rätta wälsignelsen åt vår omtanke och åt vårt arbete!

Hessa alla wänner så hjertligt! Ödm oss ej i dina förböner!
din tillgifne
C. J. C.

Anmälan.

Förbundet, månadskrift för Sveriges kristna församlingar och missionsföreningar, utgifwes, om Gud will, äfwen under 1885 med ett häfte hwarje månad. Redaktionen blir den samma som under förlöbet år.

Tidningen kommer fortsarande såsom hittills att behandla frågor, som äro af wigt för **ett bibliskt församlingslif**. Derjämte will redaktionen i mån af utrymme och krafter egna sin uppmärksamhet åt andra frågor, som röra sig bland det kristna folket, och hwilkas utredande eller belysande kan vara af wigt för fortskridandet i en **fri evangeliskt rikstning**. Redaktionen will med Guds nåd utan hänsyn till människors tycken uttala, hwad den ser vara skrifwet i Guds ord.

Särskildt will redaktionen egna sin uppmärksamhet under innemarande år åt **bibelskolan** samt lemna textutredningar för den samma.

Priset blifwer det samma som hittills, nämligen **1 krona för hel årgång**, då **minst 10 exemplar** tagas på en hand, hwarjämte **hwart 11:e ex. lemnas som friexemplar**. Prenumerationen bör i sådant fall ske direkt hos red., som då äfwen betalar hela afgiften för postbefordringen. Tagas färre än 10 exemplar, bör prenumerationen ske på närmaste postanstalt **med tillägg af 20 öre i postarwode** för hwart exemplar.

För prenumeranter i Amerika är priset 50 cents för exemplaret, och få de då äfwen hwart 11:e ex. som friexemplar. På andra orter utom Sverige, såsom Norge, Danmark, Finland, kostar månadskriften 1 kr. 75 öre och hwart 11:e exemplar lemnas gratis.

Bref och requisitioner ställas till

*Redaktionen af Förbundet,
Kristinehamn.*

På B. Palmquiists aktiebolags förlag har utkommit:

Pauli bref till Efesierne.

Kort utläggning

af **C. J. Ekman**.

Pris: häftad 2: 50; inb. 3 kr.; klothb. 3: 75.



1001850514

